

У Львові відкрилась обласна художня виставка, присвячена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Місцеві майстри живопису, скульптури та графіки свої кращі роботи присвятили вождеві пролетарської революції.

В ДОРОЗІ АГІТПОЇЗД „ЛЕНІН“

І. Пскова по районах області виїждив у рейс агітпоїзд „Ленін“. В його екіпажі учасники громадянської війни, ветерани колгоспного будівництва.

Вперше такий агітпоїзд прибув у Псков з Москви п'ятдесят років тому. На цьому їхали члени ВЦВК, які зустрічаючись з псковськими пролетарями і селянами, роз'яснювали їм суть ленінської політики.

розповідали про завдання місцевих Рад, принципи організації комуні і формування загонів Червоної Армії. В дні підготовки до сторіччя з дня народження В. І. Леніна традиційно періоду громадянської війни відповідала на Псковщині. Ось уже в четвертий рейс вирушає агітпоїзд „Ленін“, сформований комуністами-залізничниками.

(РАТАУ).

НА УДАРНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ

Пробуджена цілина

Болотисті долини, які прилягають до озера Ханка і ріки Уссури, донедавна вважались царством непокоханих птахів. Тепер ці місця не візняють шуму гудом моторів і сплеском могутніх вибухів ударна комсомольська будова. Тут розгорнулись роботи по створенню нового рисівницького району країни.

Спеціалісти підрахували, що в Приморському краї придатні під рисосіяння землі дорівнюють площі сьогодинішнього рисового поля країни. До 1975 року цією культурою тут намічається зайняти сто тисяч гектарів. В цьому зв'язку передбачається побудувати 38 рисорадгоспів-гігантів з благоустроєними селіщами, складними гідротехнічними спорудами. Загальна довжина мережі зрошувальних каналів, які пролянуть на приморській цілині, перевищить відстань від Москви до Владивостока.

Володимиро-Петровська будівельна дільниця. Примостившись біля стола з радіо, начальник Євген Маркін дає підрозділам свого загону оперативні завдання. Поруч з столом — перехідний Червоний прапор Колектив дільниці завоював його у змаганні з іншими загонами меліораторів.

Колектив Володимиро-Петровської дільниці уже проклад майже 10 кілометрів найбільшого в майбутньому на Далекому Сході магістрального каналу. З допомогою вибухів землевпорядники зрівняли з землею цілу сопку, яка заважала рухові, — майже 200 тисяч кубометрів ґрунту. Коли робота буде закінчена, 20-кілометрова штучна ріка шириною до 40 метрів напоїть озерною водою рисові плантації декількох радгоспів. Вдодовж каналів виростуть десятки селіщ міського типу.

Колектив дільниці в основному комсомольсько-молодіжний. Більшість «білців» —

місцеві — приморські. Є й приїжджі. Начальник дільниці Євген Маркін — родом із Підмосков'я. Виконроб Анатолій Астахов приїхав із Дніпропетровська. А на гігантську будову все прибувають і прибувають за комсомольськими путівками юнаки і дівчата. В основному це механізатори, які вмідо володіють меліоративною технікою. Немало серед них і демобілізованих воїнів. Добре зарекомендували себе і студентські будівельні загони. Минулого літа на будівництві працювало близько тисячі студентів.

Будівництво рисівницьких радгоспів і зрошувальних систем — відмінна школа для молодих. Взяти, наприклад, бульдозериста Петра Старовойта із Камінь-Риболовецького управління. За його ініціативою у виробництво впроваджено декілька раціоналізаторських пропозицій, які дозволяють на протязі року зекономити 3 тисячі карбованців. Відзначився і екскаваторник Володимир Люлькін із Ханкайського управління.

Краєвий комітет ВЛКСМ і Штаб будови велику увагу приділяють підвищенню майстерності молодих робітників. Сьогодні це — одна з головних проблем. Юнаки і дівчата, які не мають спеціальності, проходять професійну підготовку в технічних училищах, на учбових пунктах будівництва.

Тим часом фронт ударної будови росте з кожним днем. Людей вимагається все більше і більше. Приїжджайте до нас! Адже Далекий Схід — це завжди романтика. Старші зводили тут Комсомольськ-на-Амурі. Молоді випала честь продовжити початок. Пробуджена цілина Сходу чекає на вас.

Кореспондент ТАРС.

Приморський край.

З АРАЗ, коли спав азарт боротьби, коли червоні чемпіонські стрічки здобули своїх господарів, переможців робітничого змагання 1969 року, хочеться подивитися, що нового принесли нам конкурси професійної майстерності, чим збагатили життя комсомольських організацій.

Пам'ятаю, як починались перші конкурси майстерності. Я написав цю фразу і подумав, що звучить вона так, нібито десятиріччя пройшли з тих пір. А всього лише три роки тому вперше почули ми імена фрезерувальника Олександра Котикова і токаря Василя Дударова, перших робітничих чемпіонів.

Нікого тепер уже не здивує

форму змагання і заохочення переможців, то тепер ми вже маємо можливість зміряти, що дали ці конкурси для тієї або іншої галузі промисловості, чим збагатили вони практиків і спеціалістів, що відкрили невідомого і незнайомого.

Ось, приклад: у шинників вісім чоловік не справились з установленими нормами виробітку. Що це — невезіння, фатальний випадок? Ні. Половина хлопців, яким «не повезло» на конкурсі, не мають середньої освіти, ніде не вчаться, майже не читають технічної літератури. Раціоналізаторів се-

тять, що біля половини претендентів не чемпіонські звання закінчили середню школу, а багато і зараз навчаються — хто в технікумі, хто в інституті. Так вже влаштована людина: чим більше вона знає, тим гостріше відчуває потребу в постійній досконалості. Колиш ми пишались тим, що більше половини робітничої молоді у віці до 22 років мають освіту за 4 класи. Зараз ми підійшли впритул до загальної середньої освіти.

На початку перших конкурсів були сумніви — чи не перетворяться вони у суперечку чотирьох — п'яти індустріальних гігантів — Москви, Ленінграда, Харкова, Челябінська і інших. Але звернімося сьогодні до географічної карти конкурсів: король фрезерної справи Валерій Белов — із Ржева, чемпіон токарів Анатолій Земляніський — із Хабаровська, кращий складальник автопокрішок Віталій Марковський — воропонець. Вся наша країна стала індустріальною. А на народні таланти вона ніколи не скаржилася.

Конкурси — 69 фінішували. Вони багато чому нас навчили, багато над чим примусили задуматися.

На підприємствах Первомайського району столиці, наприклад, відмовились від однопозиційних конкурсів. Переможцями стали називати тих, хто краще інших працював на протязі кварталу. Шинники думають уже про те, як розширити коло професій, за якими проводиться змагання, як залучити до участі в турнірах молоді допоміжних цехів. Де-не-де, не чекаючи міських і республіканських турнірів, виходять на бій команди токарів, фрезерувальників, слюсарів, одного цеху з іншим, одного заводу з сусіднім. В таких поєдинках хлопці проходять «обкатування», звикають до напруженої атмосфери трудового турніру, перевіряють свої знання і вправність. Іде пристрійка на майбутнє. В новому році будуть нові конкурси.

Ю. КУРБАТОВ,
референт ЦК ВЛКСМ.

Умільці

З Находки

ВЛАДИВОСТОК. Ця модель діюча: гудуть, працюють двигуни судна на повітряній подушці. Виготовлена вона учнями профтехучилища № 14 із Находки. Молоді слюсари зробили і автоматичний верстат-тренажер — розумний прилад, який дає «поради» робітнику з допомогою електричної системи сигналізації.

Оригінальна конструкція електричного вулканізатора, який дозволяє ремон-

тувати кабель на місці пошкодження без демонтажу і, природно, економить багато робочого часу. Все це — експонати виставки технічної творчості молоді, яка відкрилась у Владивостоку.

Прилади, створені слюсарем Кирилом Дегтярьовим, електромонтажником Володимиром Архиповим, техніком Валерієм Михеевим, одержали путівки на ВДНГ.

Комсомольці Приморського краю мають на своєму рахунку в четвертому році п'ятиріччя більше 6 тисяч раціоналізаторських пропозицій, економічний ефект від них перевищує 4 мільйони карбованців.

(Кор. ТАРС).

ВІНЕЦЬ РОБІТНИЧОЇ МАЙСТЕРНОСТІ

РОЗДУМ ПРО ПІДСУМКИ ВСЕСОЮЗНИХ ТРУДОВИХ ТУРНІРІВ 1969 РОКУ

змаганнями віртуозів різні або фрези, плуги або кельми: вони проводяться повсюдно. Секрет тут, мабуть, у вдало знайденої формі змагання, в його конкретності і гласності, оперативності підведення підсумків, у можливості вивчення і повторення досвіду кращих. Одним словом, в тих найважливіших критеріях, наявність яких В. І. Ленін вважав основою основ розвитку соціалістичного змагання.

Справа, мабуть, і не в тому, що в молодих робітників з'явилась можливість перевірити свої сили у відкритому поєдинку з різними собі по вікові і майстерності, проявити себе, утвердитися в робітничому колективі. Причому, яка б не була коротка історія трудових змагань, цілком очевидно, що сьогодинішній їх день уже не схожий на день минулий. І справа не тільки в масовості, не тільки в тому, що немає зараз такої професії, де б не проводилися конкурси. Змінився, якщо хочете, сам клімат їх проведення.

Якщо раніше нам важливо було утвердити такі конкурси, да-ти їм путівку в життя, знайти

ред них — раз — два і кінець.

З іншого боку, більша частина переможців всесоюзних конкурсів майстерності — вчорашні випускники профтехучилищ. Перші чемпіони серед токарів Василь Дударев і Віктор Вовк закінчили одне профтехучилище. Із стін ПТУ випливають і переможці теперішнього конкурсу Анатолій Земляніський. Половина призерів конкурсу шинників також в недалекому минулому учні профтехучилищ.

Ні, я говорю про це не для того, щоб протиставити вчорашніх «спеціалістів» тим, хто оволодів курсом майстерності безпосередньо біля верстата на заводі. Мабуть, ПТУ дають людям не тільки робітничі навички, але й закладають міцну основу для майбутнього росту і повноцінності. Особливо наочно це проявлялось на теоретичних екзаменах. Випускники профтехучилищ набагато впевненіше перемогали підступні рифи теорії, набираючи тим самим такі необхідні переможні бали.

Іще одна особливість минулих конкурсів: перемогти добувся тільки той, хто не зупинявся в своєму рості, хто зміг поборитися за сьогодинішнім своїм успіхом довгий шлях до справжньої майстерності. Якщо взяти, як кажуть, в середньому на круг, то вияви-

Знаменною подією для колективу Ленінградського оптико-механічного об'єднання в дні ленінської трудової вахти стало присвоєння 13 виробам об'єднання державного Знаку якості. В числі цих виробів продукція цеху масової фото-кінфототехніки — фотоапарат «Смена - радник» і любительська кінокамера «Лад».

12 кіно- і фотоапаратів сходять зараз з конвеєрів і поточкових ліній цеху.

На знімку: Ганна ГЕРАСИМЕНКО готує до відправлення фотоапарат «Смена - радник».

Фото М. БЛОХІНА. Фотохроніка ТАРС.

СИЛЬНІ ДУХОМ

ПОЧЕСНИЙ знак Ленінської Комуністичної Спілки Молоді Олександр Рябошук, комсоргу дільниці з магієвської шахти «Чайкіно-глибока» № 1, вручили на пленумі обкому комсомолу. Разом з почесним знаком — грамоту. В ній написано: «За мужність і відвагу, проявлені при гасінні пожежі в шахті».

...Тієї ночі ланка Олександра Рябошука вела проходку в третьому бортовому ходку. Сталевий зубок комбайна, зустрівшись в пласті крем'яні колідану, викресав іскру, і загорілись голубі язички метану. Пожежа!

Ланковий кинувся з вогнегасником. Уже витрачений увесь заряд, а вогонь не погас.

Всім одягнуті саморятівники і залишили забій!

Рябошук, підкоряючись вимогам правил безпеки, пішов разом з усіма. По дорозі розставив заслони, доповів про те, що трапилось, диспетчеру, послав повідомити всіх, хто

був у найближчих забоях. А коли переконався у безпеці товаришів, свідомо порушив одне правило: не став чекати гірничорятувальників. Кинувся назад туди, де горів метан. Знав, що в будь-яку секунду пласт може викинути величезну кількість небезпечного газу. Катастрофа загрожувала цілому крилу шахти, де працювало двісті чоловік.

Пізніше хтось підрахував: 37 хвилин один на один боровся Рябошук з вогнем.

Безсиллий, у пориваній робі, Олександр, ніби крізь сон, почув слова:

— Ти що тут робиш, хлопче? Вогню вже немає!..

Це був командир загону гірничорятувальників.

З нагородою, орденом «Знак Пошани», Олександра поздоровляли уже в ялтинсь-

кому санаторії, куди хлопця відправили на одужання.

Тепер на магієвську шахту Олександр надходить багато листів, в яких йому дають десятки запитань. Особливо

скрупульозними виявились хлопчики із спеціальної трудової школи Оренбуржжя. Хлопцям хотілось дізнатися все про сім'ю Рябошука. Його батько й мати загинули в 1942 році. Одного разу до них в хату, що в селищі Калинівці на Житомирщині, увірвались фашисти, скопили батьків одного річного Саші і вчинили страшну розправу — живими закопали в землю. Гітлерівці пометились Рябошукам: батько був партизаном, мати — допомогала йому. Сашу врятували сусіди.

Пізніше 18-річний Олек-

сандр відправився в Казахстан за комсомольською путівкою будувати мідний рудник, служив в рядах Радянської Армії, потім відправився працювати в Донбас.

Праця прохідника в шахті вимірюється метрами виробок, прокладених до вугільних пластів. Рябошук веде їм суворий облік. Чотири кілометри тунелів пробиває в земній товщі бригада, в складі якої працює Олександр. Чим кращі справи добувача, тим більше роботи у прохідників: потрібні швидше готувати нові лави взамін відпрацьованих. Колектив «Чайкіно-глибока» № 1 працює відмінно. Шахтарі перевищили проектну потужність підприємства. Додатково до завдання видобули нині 60 тисяч тонн вугілля.

Ось і зараз нарізку лави

доручили бригаді, де трудиться ланка Рябошука. А умови — дуже складні. Знову газ. Сучасну техніку на проходці тут не застосують. Поставили транспортер для відкачування породи, а всі матеріали — арки кріплення, затяжки, ланцюги для конвейєра — доводиться доставляти вручну. А чекати кращого не доводиться: у січні лава повинна бути готова. Там буде діяти механізований комплекс потужністю 700—800 тонн вугілля на добу, а то й більше. Нову лаву чекає вся шахта.

— Дехто, злякавшись труднощів, вік з бригади, — із жалем говорить начальник дільниці Анатолій Тимофійович Алексєєв. — А сильні духом залишилися. Серед них — Олександр Рябошук — комсорг, кавалер Почесного знаку Ленінського комсомолу.

Б. ГЕРЦЕНОВ,
кор. ТАРС.

Макіївка.

ПАМ'ЯТІ ПЕРШОЇ ЛИТОВСЬКОЇ КОМСОМОЛКИ

ВІДЬНОС, 20 грудня. (Кор. ТАРС). 70-річчя з дня народження першої в Литві комсомолки, відомого революційного діяча і письменника Еугенія Тауткайте відзначила громадськість республіки.

Двадцятирічною дівчинкою зв'язала Е. Тауткайте своє життя із спільною комуністичною молоддю Литви. Вона — одна з організаторів комсомольського загону

імені К. Лібкнехта, який боровся в 1919 році у Вільнюсі проти білополяків, захищаючи молодю Радянську владу в рідному краї.

Коли буржуазія при допомозі іноземних штиків подавила Радянську владу в Литві, подум'яна революціонерка продовжувала боротьбу в умовах підпілля. Немало довелось їй мучитись у тюрмах буржуазної Литви. Пізніше, переїхавши до Москви, Еугенія закінчила інститут світової літератури імені Горького, працювала у виконкомі Комінтерну.

Е. Тауткайте нема серед живих. Але її повісті і оповідання, звернені до молоді, вчать нове покоління любити соціалістичну Батьківщину, захищати великі завоювання Жовтня так, як це робили перші комсомольці.

ТУЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ. Робітники Узловського машинобудівного заводу одержали чудовий подарунок — профлакторій. Красивий чотириповерховий будинок розташований на тихій міській околиці. Кожна кімната розрахована на два чоловіки. Лікувальні кабінети оснащені повною апаратурою. Тут є різні ванни, в тому числі грязьові, фізіотерапевтичний, зуболікувальний кабінет. В профлакторії одночасно відпочивають сто чоловік.

На знімку: біля будинку профлакторія. Група відпочиваючих направляєть на ліжну прогулянку.

Фото П. МАСЛОВА. Фотохроніка ТАРС.

ЧАБАН СВІТЛАНА

На випускному екзамені Світлана Анданова вибрала твір на віршів тему «Готуйся до великої мети, а слава тебе знайде», де написала, що готуватиметься до великої мети, а слава тебе знайде. Це була не просто тема, а це була мета, яку вона поставила собі. А це вона написала, що люди не може жити без любові до справи, а сама вже зробила вибір: залишитись в рідному колгоспі, тут її покликання, і тут її життя...

В класі їх було 23: буряти і росіяни. Більшість, як і Світлана, цілий рік жили в інтернаті при школі, їх батьки — чабани — зимою і влітку з отарами в степу, а коли близько косять, то з суботи на неділю можна вибратись додому, а якщо отара йде на дальні пасовища, то тільки на літні канікули можна побачитись з батьками. Та ще липень найбільш жаркий місяць в колгоспі «Гігант», де розводять забайкальську тонкорунну вівцю. Липень — місяць стрижки овець, місяць без вихідних, тридцять робочих днів від зорі до зорі.

Сорок шість чоловік в гілкі-шо створений учнівський бригаді доводилося, яке зобов'язання взяти перед колгоспом. Всім, а в першу чергу шістнадцятирічному бригадірові Світлані, хотілось б, щоб цифра була круглою і викликала повагу, а з іншого боку — боязко було, що не виконають... Нарешті, взяли зобов'язання постигати 10 тисяч овець.

— А постигати 17842 вівці! — посміхався Світлана. — За цей місяць ми по-справжньому пізнали один одного: на кого можна розраховувати у важку хвилину, а хто надає перевагу ховатись за чужу спину.

Через рік перед учнями постала та ж проблема: кращі стригати, закінчивши школу, пішли із бригади, а брати зобов'язання менше, ніж в минулому році, не хотілось. Нарешті, прийняли пропозицію свого бригадіра: 15000 овець. Підійшов до кінця липень, і всі довідались, що бригада Світлани Анданової блискуче перевищила свої зобов'язання, а

кращим стригалем виявилась сама Світлана — 1444 вівці.

— Дуже мені хотілось би, щоб всі цифри були однаковими, зізнається Світлана, яка стала вже беззмінним секретарем шкільного комітету комсомолу. — Але чотири тисячі постигати неможливо, тож я вирішила, пехай хоч три останні будуть четвірками.

Так 18-річна дівчина одержала першу в своєму житті нагороду — медаль «За освоєння цілнинних земель». Коли вона від'їжджала в Москву, в колгоспі їй порадили взяти з собою всі свої медалі і одягнути на з'їзд. Світлана так і зробила. І ось що з цього вийшло: на з'їзді весь час до неї підходили люди, дивувались, звідки у такої молоді дівчини стільки нагород.

— Кожному доводилось пояснювати, що в цьому мені тільки моя заслуга, а в усіх бригад, — сміялась Світлана. — Правда, в цьому році ми трохи зменшили темп, постигати тільки 25240 овець. Але нас можна зрозуміти: виступи екзамен, довгі суперечки, хто ким стане. А я вже знала, що пікуди не поїду в колгосп, я полюблю роботу чабана: вранці сідаєш на коня, об'їжджаєш отару, а степ, як строкатий килим, увесь в маках, полинках, ромашках. Ну були ж похатні від такої краси. Коли я була в Москві, космонавт Олександр Леонов сказав нам: «Ви не конструюєте ракет, ви не літаєте в космос, але ви робите головне — ви готуєте нас, ви одягаєте нас». Після цього я поверталась додому окрилена.

В свої дев'ятнадцять років Світлана розуміє, що як би не подобалась їй зараз робота чабана, головне — не погубити у виборі професії, тому що вона — на все життя. Поки вона бажання борються в ній: стати зоотехніком або поступити в педагогічний, щоб викладати літературу в школі.

Микола НАЗАРОВ,
кореспондент АПН.

«НАЗВІТЬ МЕНЕ ДОЧКОЮ...»

Щодня надходять листи на вулицю Баг, що в Ташкенті. Там мешкає сім'я Шаахмудових. В одному із листів школярка Наташа Худанева з Оренбурга писала: «Я маю батька і матір, але дуже хотіла б, щоб ви назвали мене своєю дочкою...»

Лист за листом на ту ж адресу: Шаахмудову і Бахрі Акрамовій.

...Більше 30 тисяч дітей було евакуйовано в роки війни в Узбекистан. Шаахмед і Бахра стали батьком і матір'ю для чотирнадцяти з них. Продавали власні речі, щоб придбати в цей важкий час для дітей продукти. Вони відмовилися від тих 9 тисяч карбованців, що їх виділили місцеві органи для виховання дітей. «Кожна копійка дорога для фронту», — говорили патріоти.

Зараз вихованці Шаахмудових живуть не лише в Ташкенті. Листи на вулицю Баг приходять з Москви, Ленінграда, Новосибірська, Волгограда, Берліна та ін.

На фото: Шаахмед-ата з сином Вовою.

КІНОКОМЕДІЯ АДРЕСОВАНА ЮНИМ

Ролан Биков робить зйомки нового фільму «Увага, черепашка!»

Це буде заманливе кінооповідання про один день життя дітей із першого класу «Б». Про те, як в їхньому живому куточку з'являється справжній черепашка, навколо якої і розгорнувшись основні дії оповідного шкільного дня. Сценарій фільму написали кінодраматурги Ілля Пусінов і Семєн Лунінін. Картина на студії «Мосфільм» знімає Ролан Биков. Ім'я цього актора і режисера відоме глядачам. Не так давно на екранах з успіхом пройшов поставлений ним фільм «Айболит-66», в якому Биков зіграв і одну з головних ролей. Зараз він виступає тільки як режисер-постановник.

Але повернемося до події фільму. Поява черепашки, яку нарекли «Ракетою», схвилювала дитячі уми. У двох приятелів, «двох Вов» — Вови Діденка і Вови Манукаєва вирішилась ідея провести з черепашкою ряд експериментів — перевірити її швидкість і пересування, вантажопідйомність і, нарешті, міцність панцира... Але за тиждень, над якою навела така серйозна небезпека, (дівчата думали відправити її під гусеницю танка!), заступилась першокласниця Татяна Самохіна і її друзі.

В останніх кадрах фільму глядачі стануть свідками поєдинку драматичного епізоду: такова колосна збрешає з до- рог, через яку переповнений «Ракета»... Тапі Самохіній і її однодумцям вдалося попередити регулювальника, і той просигналив: «Увага, черепа-

ха!»... Так погоржествували гуманистичні початки. А обидва безсердечні «експериментатори» були осоромлені.

В ролі першокласників — герої картини — знімаються їх однокласники з московських і київських шкіл, а також середньшкільний школяр Микола Мартиросян.

Популярний кіноактор Олександр Баталов виступає в ролі Татяниного дідуся — старого вченого. Професор навіть вміє розмовляти по-ташкентськи. Він, як і півчужа, дуже любить природу, тварин і завжди готовий стати на їх захист. В декількох епізодах у фільмі знімаються відомі актриси Зоя Федорова і Рина Зелена. Є в фільмі і ще один оригінальний персонаж — бабуся, якій похилилі роки не заважають бути тренером, вона займається з групою пенсіонерів. На її долю також випадає стати активною учасницею подій. Грає бабуся актриса Лідія Малкіна. Знімає фільм оператор Анатолій Мухомов, який не так давно разом з режисером Ельдаром Рязановим працював над комедією для дорослих «Стережись автомобіля».

Режисер-постановник картини «Увага, черепашка!» Ролан Биков розповідає: — Наш фільм по своєму жанру кінокомедія, адресована перш за все юним глядачам. Але хотілось б, щоб його дивились і дорослі. Тому що мова в нашому кінооповіданні йде і про них. Неможливо уявити собі дитячий фільм, в якому так чи інакше не проявились би взаємовідносини дітей і дорослих. Це дуже важлива проблема — виховувати підрастаюче покоління в дусі поваги до старших. Але це можна не-спонтанічно, а продумано, підготувавши її діями. Наші «герої» дорослі герої — дідуся і бабуся — природно, знають любов і повагу своїх юних друзів. В гострих комедійних ситуаціях в тілі цих людей мір проявляються характерні пашні першокласників. Нам хочеться сказати їм про те, як важливо бути добрими і гуманними. Любити оточуючих їх світ живої природи.

Світлана КАРДАШ,
(АПН).

Масова підготовка механізаторських кадрів почалась на Україні. На курсах у колгоспах, радгоспах, відділеннях «Сільгосптехніка», учбових закладах оволодівають технічними професіями сто тисяч чоловік. Протягом чотирьох місяців юнаки і дівчата вивчать трактори, комбайни, інші машини, призначені для обробки ґрунту, оволодіють технікою для приготування

ВИМА— ПОРА НАВЧАННЯ

кормів, знаннями з хімізації та меліорації земель, застосування отрутохімікатів.

Великого поширення в селах республіки набрало підвищення кваліфікації механізаторів. Свої знання на місячних курсах вдосконалюють понад 40 тисяч чоловік. Без відриву від виробництва підвищують кваліфікацію 20 тисяч трактористів, комбайнерів, шоферів.

(РАТАУ).

...І МАНДРІВКА—НА ТЕПЛОХОДІ

З нетерпінням чекають школярі області, коли на ялинках запалають вогники, відкриваючи зимові канікули.

З добрим, вдячним почуттям проводжаємо ми минулий 1969 рік. Через день опустіють класні кімнати, і сотні тисяч наших малюків вийдуть на зимову перерву.

Педагогічні колективи шкіл, профспілкові і комсомольські організації заздалегідь накреслили плани, як провести дозвілля учнів. Безумовно, важко собі уявити новорічні канікули без красунь-ялинок, цікавих вистав і кінофільмів, новорічних балів, ранків, вечорів відпочинку, туристських походів і спортивних змагань.

Зараз в області не знайдеш восьмимісячної чи середньої школи, позашкільний заклад, де б не збиралися в дорогу все більше і більше юних любителів мандрівок. В школах орга-

нізовуються масові походи та екскурсії на підприємства, в колгоспи і радгоспи, що носять ім'я В. І. Леніна, або нагороджені орденом Леніна, по місцях революційних подій, боїв громадянської та Великої Вітчизняної воєни, комсомольської та піонерської слави.

Складено маршрути одноденних походів та екскурсій: «Наш рідний край взимку», нанесені на «карти» і розроблені плани районних і міських зимових воєнізованих ігор школярів. Більше 20 представників з кращих піонерських загонів області відправляться до Києва, Одеси, понад 300 учнів області прийматиме обласна дитяча екскурсійно-туристська станція.

Цікавий маршрут вибрали для школярів обком профспілки вугільної промисловості. У захоплюючу десятиденну подорож вирушить група уч-

нів м. Олександрії на теплоході «Адмірал Нахімов», де ознайомиться з містом-героєм Севастополем.

Сотні школярів відпочинуть в оздоровчих піонерських таборах і профілакторіях в Олександрії і Кіровограді. Близько п'яти тисяч хлопчиків і дівчаток в дні зимових канікул будуть гостями Палацу піонерів і школярів, зокрема з Кіровоградського, Компанієвського, Знаменського та інших районів.

Учні чекатиме весела і змістовна програма свята: театралізовані вистави, концерти самодіяльності, вечори цікавих зустрічей. Понери зустрінуться з воїнами, що визволяли наше місто від німецько-фашистських загарбників. Добре підготувався до свята і канікул майже дохотський загін Кіровоградського Палацу піонерів, члени студій

і гуртків. Дід Мороз з дочкою Снігурочкою, будуть жаданими гостями й на веселих новорічних святах у дитячих садках, школах, дитячих кімнатах будинку управління. Кожна школа, позашкільна установа в період зимових канікул стане центром виховної роботи з дітьми, організовує в цей час роботу з ними по місцю проживання. В школах пройдуть читальні конференції, кінофестивалі, присвячені життю і діяльності В. І. Леніна.

І як завжди, зимовими стартами розпочнуть свої канікули юні спортсмени. Поміряються силами в обласних змаганнях вихованців дитячих юнацько-спортивних шкіл з баскетболу і гімнастики спортивної у місті Кіровограді, з волейболу — в Олександрії, з класичної боротьби — в Новомиргороді, з настільного теніса — в Бобринці, з ручного м'яча — в Знаменці. Збірні команди області з баскетболу виїдуть до Луцька, волейболісти — до Нікополя, кульової стрільби — до Білої Церкви, легкоатлети — до Луганська. І знову, як і в ми-

нулому році, відчутно звучатимуть голоси дівчорі «Шайбу! Шайбу!» на льодових полях Олександрії, де проходять змагання з хокею на приз «Золота шайба» серед школярів.

До роботи з дітьми в канікулярний час будуть залучені дитячі бібліотеки і кінотеатри, профспілкові і сільські клуби, стадіони і спортивні зали, театри та культосвітні установи.

Педагоги, комсомольські, профспілкові організації і громадськість повинні потурбуватися, щоб ні в якому разі при організації дозвілля не допускати випадків байдужості, вони мають забезпечити дотримання протипожежних правил та правил пішохідного руху, а також попередити нещасні випадки на льоду.

Зимовий відпочинок дітей — справа всіх і кожного. Хай здоровими і бадьорими сядуть наші школярі за парти в другому півріччі.

Б. ХИЖНЯК,
заступник завідувачого обласним відділом народної освіти.

ПІД ЗАГРОЗОЮ

Італійські газети повідомляють, що населення Неаполя живе під постійною загрозою. У місті часто відбуваються провали ґрунту. Тільки за останні роки їх було не менше тисячі. Під час провалів руйнувалися будинки, були людські жертви. Тому й тепер багато неаполітанців лягають спати, не роздягаючись.

Встановлено, що під містом є не менше як 450 великих пустот — колишніх каміоломен, катакомб і т. д. Неаполітанці, пишуть газети, тепер бояться дошукати менше, ніж колись німецьких бомбардувальників. І це ще не все. Сім мільйонів пацієнтів, за підрахунками спеціалістів, вижитих з підземелля похованих, ринули в місто. Іводі їх позначка створюють на вулицях «пробки».

РЕЛІКВІЯ ЖАКЛІН КЕННЕДІ

Десять років тому Джон Кеннеді подарував своїй дружині — Жаклін Кеннеді — до різдвя свята. Але він їй не сподобався. Вона відправила його в магазин разом з листом, в якому зажадала повернути їй 17 доларів — вартість свята.

І ось її лист став набагато ціннішим від свята. В Нью-Йорку на аукціоні продаж реліквій лист Ж. Кеннеді був куплений за 200 з лишком доларів. Жаклін Кеннеді, як відомо, після обстав на 1963 році її чоловіка — президента США, одружилася з грецьким мільярдером — судновласником Онассісом. Але 17 доларів за повернутий свята вона зажадала.

РОЗПОВІДІ ПРО ЛЮДЕЙ

ЯК ВСЕ-ТАКИ СХОЖИЙ СТЕП НА МОРЕ!

Хвилюються зелені-жовті пшениці під раушним подихом свіжого вітру і котяться хвилями від обрію до обрію. Видовище в колосках зерно дощем напосе, землею згодоване, сонцем і вітром цілюване.

Любить Микола степ. За неповторність його, за розлогість, за духмяні пахощі, яким обливає він надвечір, коли той стелиться над Івангородом, од верб над ставком тягнучи знайдено прохолоду.

То й не думав довго — куди після десятиріччя?

Пішов приціплювачем.
— У тебе хто сьогодні на причепі?
— Микола Масленко.
— Повезло. Хочу до себе переманити.
— Я тебе переманю!
Потім помічав комбайнера:
— Я йому на трітій день штурвал довірив.
— І як?

МОРЕ, ЩО ПАХНЕ СТЕПОМ

— Веде, мор по струнці. Тяжущий хлопчина.

— Хайборобського роду.

А море Микола побачив, аж коли його кремезну, струнку постать обняла матроська форма. Гляне за корму — бурюни, як покоси після комбайна. Доки-то звик, хоч і далі мав ланями івангородськими уві сні.

Та воїн службою живе. До дня демобілізації.

— Ну, брат, зможеш ти, — радо зустріли матроса в правлінні колгоспу «Прогрес».

— Надовго повернувся?

— Назавсім.

— Молодець! Куди думаєш?

— В тракторну.

— А якщо ми поведемо тебе на курси майстрів машинного доіння? На полях у нас порядок, все машини роблять. А от на фермах...

Хлопця ти молодий, комсомолец.

З БІГ час в наполегливому навчанні. Все знадобилось — і знання, набуті в школі, і досвід, перейнятий від наставників у тракторній. Все злилось, спаялось і — народився трудовий характер. Коли повернувся — всі вузли доінних установок розібрав, обмацав кожен болт, кожну гайку, кожну деталь: як працювати, то знати треба досконало — таке його правило.

— Як Масленко?

— Головна фігура на фермі. Доярки ним не нахваляться: не пам'ятаю жодного випадку, щоб якась із установок не була повністю готова на час доїння.

— Люблю техніку. — говорить сам Микола. — Правда, доводиться, як кажуть, оці неї не спускати. Інколи капризує... Нічого, доярки не скажуться.

— Ще б пак скажитись, — усміхається доярка Ганна Левченко. — От я з початку року по 2650 кілограмів молока від корови надоїла. А хіба раніше, до механізації, це легко було б? Отож бо й с.

— Сказати, що ми вже все зробили, щоб збільшувати постійно продуктивність молочного стада, не можна, — говорить голова колгоспу В. Г. Борса. — Але і задніх не пасем. По виробництву молока на 100 гектарів угідь посідаємо п'ять місце серед колгоспів району. За одинадцять місяців цього року виробили по 327,9 центнера молока. Мало це чи багато? Зобов'язання працівників ферми на 1969 рік — 305 центнерів. Так що червоніти нам не доводиться. А що Микола Масленко приклав до цього руки, в прямому значенні, то це, як кажуть, незаперечний факт. Побільше б таких.

Побільше б таких. Віктор Григорович, без сумніву, мав на увазі не лише Миколу Масленку — представника, по суті, нової професії на фермах колгоспу. Йому, до недавнього працівникові районного виробничого управління сільськогосподарства, далеко видно. І йонація його зрозуміла: побільше б таких майстрів, побільше б таких ферм.

Останню розмову я мав із секретарем комсомольської організації артлі Віктором Цимбалом.

— Звичайно, — сказав він, — Микола Масленко — головна фігура на фермі. Він, так би мовити, тримає в своїх руках «півні» того «коника», який веде до підвищення продуктивності молочного стада. Аж влучно доярка більше 15-ти корів доїти не може. Прийшла техніка — одна трудівниця 30 корів обслуговує.

Молодь села обрала Миколу одним із своїх ватажків — він член комсомольського комітету колгоспу. Бойовий мій помічник, в усю силу ділі на нього можна покластися — зробить більше, ніж можна.

А що вже спортсмени села, то всі вони за Миколою тягнуться: він у комітеті за спортивно-масову роботу відповідає. Багато роботи на фермі. «Хоч відбавляй», — говорять зоотехніки.

Та все ж знаходить Микола час, щоб виїти з дружиною Валю в степ, увібрати на повні груди прозагове повітря.

— Отаке й море, Валю, — широке, розлоге, безкрає. І степом пахне...

А. КУМАНСЬКИЙ.

с. Івангород,
Олександрівського району.

ІМ ІТИ ПОРУЧ

Широкий безкрай казахський степ. Вечірній. За-мріяний. Пробігли по цьому смужки ріллі. То його вічно спокійні груди потривожили люди. І які? Молоді. На різних мовах говорили і повели-повели трактори у довгі гони. Міряє ті гони чорнокопе діла і записує цифри собі до блокнота. Коли до вагончика приходить тракторист, цікавиться:

— То хто найбільше?

— Товариш Мельник.

— Товариш... — Посміхаються. — Сказала б простіше «Мій Василь».

У дівчини колір обличчя, як світанок у цьому степу, — рожевий. Великі чорні очі зупинили свій строгий погляд на жартівникові, а Василь випалив:

— А вам що до того?

— А те, що пора б нас на весілля запросити.

А весілля відгуляти не так просто. Старий Сеїт і його дружина Бібіш не дозволяють доньці покидати родину:

— Хай Василь залишається у нас, — говорять вони.

У вечірньому степу двоє. Невисокі, худенькі, зовсім юні.

— Вирішуй, Валю, ти! Мати ж у мене на Україні, старенька...

А потім директор радгоспу розпорядився:

— Видати розрахунок трактористів Василю Мельнику і обліковцеві Валентині Саржанові. — І з жартівливою образою додав: — На Україну їдуть, піди тут місця мало.

На Валиному весіллі нікого з її роду не було, хоч і запрошувала. Зате майже всі комсомольці Бандурового прийшли привітати молодих. Поповнення ж прибуло!

НЕ МИНУЛО й тижня після весілля, як Василь сів на трактора, Казав Валентині: «Скоро й тобі підшукаємо хорошу роботу, все буде добре».

Тільки вплило на так: асені Василь призвав на службу до Радянської Армії. Валю залишила у Бандуровому сьомо. Та ще свекруха потримувала на невістку: і те не так, і те можна краще зробити...

А батько кликав: «Може, тобі там погано? Повертайся, не будемо дорікати, що нас залишила».

Не йшла.

Йшла вулицею, зустріла вчительку Галину Федорівну Мельник.

— Не нудьгуєш у нас?

— На роботу хочеться. В колективі краще. Василь просить в листах, щоб не виїздила з Бандурово...

...В білосніжному халаті, квітчастій хустині за правком продовольчого магазину стоїть молода жінка. Кожному, хто сюди заходить, відповідає ввічливо, зважає продукти точно, дає, щоб їх своєчасно завізли в магазин. Малеча по цукерки очоче сюди йде, літні люди по хліб, крупу приодять. В черзі чекати не доводиться. Шанують Валентину Саржанову. За гарну, добру вдачу. І ще за те, що добре ставиться до хворої свекрухи, не тримає зла на неї. Навпаки, навіть доньку називали її іменем — Олею.

Скажете, у молодій сім'ї багато турбот. А Василь, який вже повернувся з армії, вважає навіть, що замало. Недостатньо йому клопоту в полі біля трактора — пішов у школу. Відвідує вечірній дев'ятий клас. Не сам — за однією партою з Валентиною. Тут і зустрічаються з Галиною Федорівною, тією першою, хто підтримав Валю, коли Василь служив в армії.

ПРО НОВИНУ в селі дізнаються швидко. Вона, ніби блискавка, облітає околиці. Після появи листівки у Мельниковому дворі Валю запитали:

— Що, батьки приїжджають у гості?

— Приїдуть, хочуть побачити онучку.

М. СІВАК.

Гайворонський район.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.